

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 124/2014
08.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиле Љ.В. из Н., чији је пуномоћник Б.П.-А., адвокат из Н., против тужене П.с.с.с. Н. ДОО, чији је пуномоћник Р.Т., адвокат из Н.С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1459/13 од 05.11.2013. године, у седници одржаној 08.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1459/13 од 05.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2985/11 од 21.02.2013. године, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог од 15.09.2011. године и да се обавезе тужени да тужилу врати на рад и призна јој сва права по основу рада од 21.09.2011. године, па убудуће. Тужилца је обавезана да туженом накнади парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1459/13 од 05.11.2013. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде применом члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је обављала послове саветодавца за заштиту биља у Одељењу за саветодавне послове. Тужена ... је овлашћена да обавља стручне послове од јавног интереса у области дијагностике штетних организама и заштите здравља биља. Након што су инспекцијском контролом од 24.01.2011. године, уочене неправилности у раду саветодавне службе, а поводом тога што је Законом о обављању саветодавних и стручних послова у области пољопривреде извршено раздвајање извршиоца саветодавних и стручних послова, тужена је донела одлуку о раздвајању ових послова и од запослених на овим пословима затражено је да изврше предају документације, везане за обављање стручних послова у периоду од 2006. до 2011. године. Захтевом од 28.06.2011. године, тужиљи је наложено да са осталим саветодавцима тражене податке исписане у електронској форми одштапа и преда, који ће бити предати Министарству а за то јој је дат рок од 10 дана. Дана 30.06.2011. године, тужиља је целокупну документацију, која садржи тражене податке донела у канцеларију техничког секретара и оставила на поду канцеларије. Уз документацију тужиља и још двоје саветодаваца су предали допис у коме је наведено да су евентуални допунски захтеви излишни јер је предата сва документација. Истог дана покушано је уручење дописа директора тужиљи у коме је наведено да се тужиља усмено изјаснила да је спремна да преда тражену документацију и позвана је да 01.07.2011. године, документацију преда директору у канцеларији. Тужиља је одбила пријем овог позива, па је позив истакнут на огласној табли. Тужиља није 01.07.2011. године дошла у канцеларију директора. Решењем од 15.09.2011. године, тужиљи је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине. Претходно је достављено упозорење о постојању разлога за отказ.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

По члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Тужиља није могла на основу сопствене процене да је радни задатак шиканозан и да се не уважава њено знање, интегритет и људско достојанство, како се у ревизији неосновано наводи, да одбије да га изврши на начин како јој је наложено. Тужиља је демонстративно тражену документацију оставила на под у канцеларији техничког секретара не покушавајући да радни задатак изврши у року, одбила је да прими позив директора да дође у његову канцеларију и да изврши примопредају документације у року који јој је остављен и не тражећи додатна упутства за рад или потребна објашњења и помоћ. Правилан је закључак нижестепених суда да послодавац није био дужан да управо такво понашање

тужиље предвиди својим општим актом, као чин непоштовања радне дисциплине, јер се ради о понашању које је неадекватно и због кога запослени не може да настави рад код послодавца, што представља разлог за отказ уговора о раду прописан чланом 179. став 1. тачка 3. Закона о раду.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**